

ΧΑΓΗ : «Νομιμοποίηση» της εκχώρησης εδάφους εθνικής κυριαρχίας. Οριοθέτηση ΑΟΖ & Υφαλοκρηπίδας τώρα!

του Νικόλαου Λ. Μωραΐτη Ph.D., Διεθνείς Σχέσεις, Συγκριτική Πολιτική,
Εξωτερική Πολιτική των ΗΠΑ, Το παγκόσμιο πολιτικό / οικονομικό /
κοινωνικό σύστημα, Καλιφόρνια, U.S.A., Member of International Hellenic
Association (USA).

Τα δύο στοιχεία που συνθέτουν το εθνικό συμφέρον ενός κράτους είναι η κατοχύρωση της εθνικής ασφάλειάς του και η εθνική του επιβίωση, χαρακτηριστικά που σχετίζονται με την επικράτεια του. Στην εδαφική επικράτεια της Ελλάδας, στο πλαίσιο της θεώρησης του εθνικού συμφέροντος, το Αιγαίο είναι εξίσου σημαντικό όσο και το Ιόνιο.

Συνεπώς, απαραβίαστη αρχή ενός κράτους είναι η διατήρηση της εδαφικής του ακεραιότητας, όπως έχει αυτή καταχωρηθεί στο Σύμφωνο της Κοινωνίας των Εθνών. Η διαρκής προστασία των ορίων ενός κράτους και η έννοια της εδαφικής του ασφάλειας, το δικαίωμα δηλαδή να απωθούνται νόμιμα οι όποιες επιβουλές εναντίον του, υπήρξαν σημαντικές έννοιες στη διαμόρφωση της ιστορίας.

Ο John Herz, στο “International Politics in the Nuclear Age”, αναφερόμενος στην έννοια της εδαφικής ασφάλειας, γράφει ότι κάθε κράτος έχει ένα θεωρητικά αδιαπέραστο κέλυφος, και κατά συνέπεια, στο πλαίσιο της κλασικής άποψης το κράτος πρέπει να έχει την ικανότητα να απόπempει τους εχθρούς του, αποτρέποντας κάθε εισβολή. Σήμερα, ένα κράτος μπορεί να καταστραφεί από εξωτερική επίθεση χωρίς να δεχθεί εισβολή.

Δυστυχώς, με την ελλειμματική εθνική στρατηγική, την μη απότρεπτική πολιτική της χώρας, και με την εκχωρητική πολιτική της ελληνικής «άρχουσας τάξης» να υπερασπιστεί την εθνική κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδος, αυτό το αδιαπέραστο κέλυφος έχει διαρραγεί.

Κατευθυντήρια αρχή κάθε Πολιτείας πρέπει να είναι η εξυπηρέτηση των εθνικών της συμφερόντων, δηλαδή η προστασία της εθνικής κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της. Παράλληλα, οι «ηθικολογικές σταυροφορίες» και τα περί καλής γειτονίας, πολιτισμού, και οι πολιτικές διαπραγματεύσεις πρέπει να αποφεύγονται. Το να ξεκινάει κανείς τέτοιες «σταυροφορίες» σημαίνει, ότι παραμελούνται ζωτικά συμφέροντα της Ελλάδας, και διακυβεύεται το συμφέρον επιβίωσής της.

Είναι γεγονός ότι πολλοί έχουν λόγο να παραβλέπουν ότι κατά το Διεθνές Δίκαιο, η εθνική κυριαρχία κάθε κράτους ασκείται στο έδαφος, στην εδαφική του ενότητα και στον λαό του. Εκεί που τελειώνει το έδαφος του κράτους είναι και τα σύνορά του. Επομένως, τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας πρέπει να ασκούνται στην εδαφική της κυριαρχία. Συνεπώς, βάση του Διεθνούς Δικαίου δεν διαπραγματεύονται κομμάτια του Ελληνικού εδάφους, δεν κόβονται τα σύνορα εκεί που θέλει η Τουρκία.

Έλληνες πολιτικοί και ορισμένοι διεθνολογούντες, συζητούν την προσφυγή των τουρκικών διεκδικήσεων στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης πριν την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ. Μια τέτοια ενέργεια θα έχει ως αποτέλεσμα, με μαθηματική ακρίβεια, τη διχοτόμηση του Αιγαίου, με τη μορφή δεδικασμένου. Το δικαίωμα της Ελλάδας για επέκταση των χωρικών της υδάτων στο Αιγαίο, αποτελεί αναφαίρετο και

κυρίαρχο δικαίωμα και πρέπει να εξασκηθεί προκειμένου να αποτραπεί η τουρκική επιθετικότητα. Με ποιο δικαίωμα Ελληνική Κυβέρνηση και πολιτικοί προτείνουν παραπομπή εθνικής κυριαρχίας στη Χάγη και μάλιστα σε όλο το πλέγμα της Δωδεκανήσου; Τα νησιά αυτά δεν είναι ιδιοκτησία του κάθε πολιτικού, υπάρχει Λαός, που θα πρέπει να ενημερωθεί και να αποφασίσει.

Όλοι αυτοί οι «αυτόκλητοι υπερασπιστές του Αιγαίου», τον Ιανουάριο του 1996, έγιναν αιτία να δημιουργηθεί έκτοτε η ιστορία δημιουργίας γκρίζων ζωνών στις νησίδες του Ελληνικού Αρχιπελάγους, «με την στημένη από τους Αμερικανούς κρίση στα Ίμια». **“Ο κ. Κώστας Σημίτης, τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας ήταν εκείνος, που στις 9 Απριλίου 1996, στην Ουάσιγκτον, έχοντας δίπλα του τους κ.κ. Θεόδωρο Πάγκαλο, και Δημήτρη Ρέππα, ο οποίος πρότεινε στον τότε Πρόεδρο Κλίντον να παραπεμφθεί το Ελληνικό κυρίαρχο έδαφος στη Χάγη”**. Και σήμερα, μιλάνε πάλι για Χάγη. Η πολιτική ηγεσία προετοιμάζει διαπραγματεύσεις υποχωρήσεως εθνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο. Ας θυμηθούμε, αφενός τον πρώην υπουργό Εξωτερικών του ΣΥΡΙΖΑ κύριο Νίκο Κοτζιά που είχε πει «να μην είμαστε μοναχοφάηδες» και αφετέρου, τον κ. Γιώργο Κατρούγκαλο και αυτόν υπουργό του ΣΥΡΙΖΑ που μίλησε για «συνεκμετάλλευση». Επίσης, και ο νυν πρωθυπουργός είπε «να πάμε στη Χάγη και να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε την απόφαση που θα προκύψει». Αυτό σημαίνει ότι εάν πάμε στην Χάγη **πριν την οριοθέτηση της ΑΟΖ διχοτομούμε το Αιγαίο**, και πάμε «με την μορφή του δεδικασμένου». Θα μας σύρει η Τουρκία σε διαπραγματεύσεις για συνεκμετάλλευση κυριαρχικών μας δικαιωμάτων και κυριαρχίας.

Είναι απαραίτητο να τονιστεί ότι πρέπει ο Ελληνικός λαός να γνωρίζει και να ενημερώνεται για τις μυστικές συμφωνίες και ατζέντες που θέτει η Τουρκία για διάλογο γιατί διακυβεύεται το συμφέρον επιβίωσης. Βάση του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, οι διεθνείς σχέσεις στηρίζονται στην αυτοδιάθεση των λαών. Πρέπει η ελληνική κοινωνία να ενημερωθεί αν η πολιτική ηγεσία πάει για “μερική επέκταση” υφαλο-κρηπίδας, και μερική οριοθέτηση ΑΟΖ, δηλαδή, στα 6 ναυτικά μίλια στις περιοχές που επιθυμεί η Τουρκία, και στα 12 ν.μ. σε εκείνες που δεν επηρεάζονται τα τουρκικά συμφέροντα. Δεν μπορούν να χωρίσουν το έδαφος της Ελλάδας διότι, σύμφωνα με “το Δίκαιο της Θάλασσας, αυτή η

θάλασσα θεωρείται ελληνικό έδαφος”. Και πως θα πάνε σε διαπραγματεύσεις όταν η απειλή χρήσης βίας που χρησιμοποιεί η Τουρκία, όπως το *casus belli*, η γαλάζια πατρίδα, συνιστά διεθνές έγκλημα βάση του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών; [άρθρο 2 παράγραφος 4].

Πρέπει ο λαός να απαγκιστρωθεί από τα ιδεολογικά δόγματα που τον έχουν θέσει σε παθητική επιβίωση, και να διεκδικήσει από την ελληνική ηγεσία να εφαρμόσει την αρχή της αυτοδιαθέσεως των λαών, σύμφωνα με την οποία οι κυρίαρχες αποφάσεις λαμβάνονται υπόψη του λαού. Εξάλλου μην ξεχνάμε ότι οι Έλληνες πολίτες ψήφισαν στις εκλογές ως «οι εντολείς πολίτες που θα ελέγχουν την εντολοδόχο κυβέρνηση της χώρας». Επειδή, σε μια δημοκρατία ο πολίτης είναι ο εντολέας και η κάθε κυβέρνηση είναι ο εντολοδόχος, ο λαός θα πρέπει να γνωρίζει τις διαπραγματεύσεις κάθε κυβέρνησης, να γνωρίζει τι πρόκειται να υπογράψει, διότι αυτός ο εδαφικός χώρος ανήκει στους Έλληνες πολίτες, και αυτοί οι Έλληνες πολίτες θα κληθούν να υπερασπιστούν την εδαφική ακεραιότητα της χώρας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αν πάμε για μερική επέκταση των χωρικών υδάτων μας παραιτούμεθα του δικαιώματος της επέκτασης στα 12 ν.μ. στο Αιγαίο. Εάν θα ασκήσουμε μερική οριοθέτηση σε ορισμένα νησιά, τότε δεν εφαρμόζουμε τους διεθνούς κανόνες με βάση της σύμβασης του Δικαίου της Θάλασσας του 1982 και δεν δεχόμαστε την πρόνοια του διεθνούς δικαίου. Μια τέτοια ενέργεια αποτελεί καταστροφή για την Κρήτη και τη Ρόδο. Από την νομολογία που προκύπτει από την Σύμβαση του Δικαίου της Θάλασσας, αλλά και από τη διεθνή πρακτική, «**η χωρική θάλασσα είναι έδαφος του παράκτιου κράτους**». Τα κυριαρχικά μας δικαιώματα για την ΑΟΖ και την υφαλοκρηπίδα θεμελιώνονται νομικά στην εδαφική κυριαρχία.

Αξίζει να τονιστεί ότι η διεθνή πρακτική και η επιστήμη των Διεθνών Σχέσεων μας επιβεβαιώνουν ότι το ηπειρωτικό έδαφος της Ελλάδας είναι ενιαίο με το νησιωτικό και δεν χωρίζεται, δεν κόπτεται δεν διαπραγματεύεται. **Δεν πάμε στην Χάγη με «προσυμφωνημένες» υποχωρήσεις εθνικής κυριαρχίας.** Ο τρόπος λύσης που υπάρχει είναι να αλλάξουμε τους συσχετισμούς. Η Ελλάδα πρέπει να εφαρμόσει αυτά που της δίνει η Σύμβαση του Δικαίου της Θάλασσας και η διεθνή πρακτική όλων των

κρατών. Συγκεκριμένα, βάση της νομοθεσίας του διεθνούς δικαίου, τα Δωδεκανήσια έχουν θαλάσσιες ζώνες, ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα και πρέπει να καθορίσουμε συνορεύουσα ζώνη, και να οριοθετήσουμε τις ευθείες γραμμές βάσης στο Καστελόριζο. Όμως, σε αντιδιαστολή με τα ανωτέρω, η πολιτική ηγεσία δεν συμβαδίζει με την διεθνή πρακτική. Γιατί δεν δεχεται τις πρόνοιες που μας δίνει η διεθνής νομοθεσία; Πως προσδιορίζει ότι θα υπερασπιστεί τα εθνικά μας συμφέροντα; Ποια είναι η αποτρεπτική στρατηγική της χώρας για να αποτρέψουνε το «πλαίσιο ατζέντας» που έχει δημιουργήσει η Τουρκία όλα αυτά τα χρόνια;

Επομένως, έχοντας υπόψη τη θέση της Τουρκίας με τις διεκδικήσεις της, τη θέση της περί μη καθιέρωσης ΑΟΖ στο Αιγαίο, η δήλωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τα κράτη της να δημιουργήσουν ΑΟΖ σε όλες τις θαλάσσιες περιοχές τους, εκτός της Μεσογείου και η θέση των ΗΠΑ περί μη αναγνώρισης Ελληνική κυριαρχίας, με την στημένη τους δημιουργία κρίση στα Ίμια το 1996, μόνον ένας τρόπος υπάρχει για να διατηρήσουμε τα εθνικά μας συμφέροντα και τα κυριαρχικά μας δικαιώματα, και αυτός είναι **να δώσουμε στα νησιά θαλάσσιες ζώνες, Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη στο Αιγαίο και υφαλοκρηπίδα, και να καθορίσουμε ευθείες γραμμής βάσης.**

Πράγματι, η Ελλάδα έχει κυριαρχικό δικαίωμα για οριοθέτηση της ΑΟΖ, που υπερκεράζει την υφαλοκρηπίδα, για επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια στο Αιγαίο διότι στηρίζεται στο έδαφος της. Γι' αυτό βάση του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας, οι θαλάσσιες ζώνες βρίσκονται σε ελληνικό έδαφος.

Ας ενημερώσει η πολιτική ηγεσία και οι πολιτικές ελίτ τον ελληνικό λαό για τις δικαστικές αποφάσεις παρόμοιων καταστάσεων με τα ελληνικά νησιά, όπως «η απόφαση Κίνας-Ινδονησίας σύμφωνα με την οποία, ακόμη και σε περίπτωση ακατοίκητου νησιού το οποίο αποτελεί τμήμα ευρύτερου συμπλέγματος νησιών, υπάρχουν πλήρη δικαιώματα. Και είναι νησί, και δεν είναι βράχος». [άρθρο 121 παράγραφος 3].

Ας ενημερώσει η πολιτική ηγεσία και οι πολιτικές ελίτ τον ελληνικό λαό για αποφάσεις διαιτητικών δικαστηρίων περί συστάδας νησιών παρόμοιων με την Ελληνική περίπτωση του Καστελόριζου, προκειμένου

να πληροφορηθεί ο λαός, ο οποίος, λόγω έλλειψης στοιχειωδών γνώσεων παραμένει απαθής και αδρανής την στιγμή που διακυβεύεται το δικό του συμφέρον επιβίωσης, ότι η απόσταση δεν παίζει κανένα ρόλο. Παράδειγμα η απόφαση των διαιτητικών δικαστηρίων του 1992 στη διαφορά Γαλλίας-Καναδά για τα δύο Γαλλικά νησιά, Σαιν Πιερ και το Μικελόν, που βρίσκονται πολύ κοντά στις ακτές του Καναδά, και που απέχουν από την Γαλλία 2,200 ν.μ.. Το διαιτητικό δικαστήριο αναγνώρισε ότι είναι σύμπλεγμα δύο νησιών και απέρριψε τον ισχυρισμό περί μειωμένης επηρείας στις θαλάσσιες ζώνες των απομονωμένων νησιών. Επίσης, η απόφαση του διαιτητικού δικαστηρίου του 2012 περί οριοθέτησης νησιών Νικαράγουας-Κολομβίας. Επιπλέον, τις αποφάσεις για τα Αγγλονορμαδικά νησιά. Επιπροσθέτως, η απόφαση για τις εδαφικές διαφορές στη θάλασσα και ΑΟΖ Ινδονησίας-Κίνας. Παράλληλα η υπόθεση Κατάρ-Μπαχρέιν. Εκτός απ' αυτά και η απόφαση του διαιτητικού δικαστηρίου το 1992 για το ακατοίκητο νορβηγικό νησί Γιαν Μαγιέν. Όλες αυτές οι αποφάσεις των διαιτητικών δικαστηρίων ευνοούν την Ελλάδα.

Πρέπει, λοιπόν, να γνωρίζει ο Ελληνικό λαός ότι το Καστελόριζο ανήκει στο νησιωτικό σύμπλεγμα της Δωδεκανήσιου. Δεν αποτελεί απομονωμένο νησί. Μαζί με όλα τα νησιά του Αιγαίου έχουν θαλάσσιες ζώνες ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα. Και το βλέπουμε αυτό, όπως αναφέραμε, και στη προηγούμενη παράγραφο, με τα δύο νησιά που βρίσκονται κοντά στον Καναδά ενώ είναι σε απόσταση 2,200 ν.μ. από την Γαλλία. Δεν έχει σχέση ούτε το μέγεθος, ούτε ο πληθυσμός, ούτε η απόσταση. Το ίδιο ισχύει και για το Καστελόριζο, έχει δική του ΑΟΖ διότι κατοικείται και είναι «σημείο οριοθέτησης της ΑΟΖ Ελλάδας με την Κύπρο και την Αίγυπτο». Η Τουρκία δεν έχει ΑΟΖ, γι' αυτό και δεν έχει η Τουρκία θαλάσσια σύνορα με την Αίγυπτο. Αλλά, δεν οριοθετεί ΑΟΖ η ελληνική πολιτική ηγεσία διότι δεν το θέλει η Τουρκία. Εντούτοις, η οριοθέτηση ευνοεί την Ελλάδα διότι το καθορίζει το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας.

Κατά συνέπεια, με βάση το Διεθνές Δίκαιο, δεν γίνεται ούτε μερική οριοθέτηση ούτε μερική επέκταση διότι αυτές οι αποφάσεις διασπούν την εδαφική κυριαρχία της Ελλάδος. Αυτές οι αποφάσεις, εάν παρθούν από πλευράς Ελλάδος, είναι μειοδοσία σε βάρος των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων στο Αιγαίο και της εδαφικής ακεραιότητας της Πατρίδας μας.[Σύμβαση Δικαίου Θαλάσσης, άρθρα 2 και 3].

Όπως προκύπτει από το γεγονός ότι χαράσσονται σύνορα μόνον εκεί που δεν αμφισβητεί η Τουρκία, θα συμφωνηθεί η μερική επέκταση ώστε να εγκαταλείψει η Ελλάδα το δικαίωμά της για επέκταση στα 12 ν. μ. στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, εκεί δηλαδή που έχει συμφέροντα η Τουρκία. Και εκεί που δεν έχει συμφέροντα η Τουρκία, θα πάμε στα 12 ν. μ. Αλλά σε Κρήτη και Ρόδο θα πάμε επίσης σε μερική επέκταση ορισμένων περιοχών. Επίσης πάμε για μερική οριοθέτηση της ΑΟΖ σε ορισμένες περιοχές. Δηλαδή, πάμε γενικά για μερική επέκταση ελληνικών χωρικών υδάτων στο Αιγαίο. Αυτό σημαίνει παραίτηση από το δικαίωμά μας της οριοθέτησης της ΑΟΖ.

Γιατί οι «αυτόκλητοι υπερασπιστές του Αιγαίου» δεν κατοχυρώνουν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα βάση του Διεθνούς Δικαίου; Πρέπει να γνωρίζει ο Λαός ότι η μερική οριοθέτηση, ή η μερική επέκταση, όχι μόνο κόβουν τα νησιά του Αιγαίου στη μέση, αλλά, και το μισό νησί στη μέση. Για παράδειγμα, «στη μισή Κρήτη θα ασκείται τη δικαιοδοσία προστασίας του θαλασσιού περιβάλλοντος, στη μισή Κρήτη δικαιοδοσία ασφαλούς ναυσιπλοΐας, στη μισή Κρήτη μεταναστευτική πολιτική και στη μισή Κρήτη, το θέμα των τεχνητών νησιών;» (Κέρη Μαυρομμάτη). Πρέπει να οριοθετήσουμε το πλαίσιο, οριοθετώντας τα εθνικά μας συμφερόντων.

Βάση του Δικαίου της Θάλασσας, η θάλασσα θεωρείται έδαφος και το έδαφος δεν χωρίζεται. Και βάση της ίδιας σύμβασης, κανένα κράτος-μέλος της δεν έχει κάνει ούτε μερική επέκταση χωρικών υδάτων, ούτε μερική οριοθέτηση ούτε περιορισμένη επήρεια, και αυτό γιατί διασπάτε η ενότητα του εδάφους. Εάν η Ελλάδα δεχτεί να γίνει κάτι τέτοιο στο Αιγαίο, τότε χωρίζουμε το εθνικό μας έδαφος. Αυτό είναι το επιχείρημα της Τουρκίας και οι συμβουλές και υποδείξεις άλλων Κέντρων.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι, έχοντας προσυμφωνήσει η Ελλάδα με την Τουρκία να μην προβαίνουν σε μονομερές ενέργειες στις περιοχές που αμφισβητεί η Τουρκία, θα προσέλθουμε σε διαπραγματεύσεις που, με τον εκχωρητικό κατευνασμό της πολιτικής ηγεσίας, θα παραιτηθούμε των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων στο Αιγαίο. Η Τουρκία έχει ήδη δημιουργήσει όρους που θα δοθεί λύση η οποία θα εξυπηρετεί τα συμφέροντά της. Θα μας πάει είτε στην Χάγη, ή σε διαπραγματεύσεις

που θα πιεστούμε να εκχωρήσουμε την εθνική μας κυριαρχία. Και κατόπιν, θα εμφανίσει η πολιτική ηγεσία στον λαό την ατζέντα της Τουρκίας ως αναπόφευκτη λύση, ως «τίμημα της ειρήνης».

Συμπερασματικά, είναι σαφές ότι η Ελλάδα πρέπει:

Πρώτον, να προχωρήσει άμεσα στην οριοθέτηση της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης που καθορίζει το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας και μέχρι σήμερα την έχουν δημιουργήσει 140 παράκτια κράτη. Και να προχωρήσει η συμφωνία οριοθέτησης με την Κύπρο.

Δεύτερον, να καθορίσει γραμμές βάσης και να τις στείλει στα Ηνωμένα Έθνη.

Τρίτον, να προχωρήσει σε επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια. Με αυτά δημιουργούμε προϋποθέσεις για μια ισορροπία στους συσχετισμούς.

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

[International Hellenic Association.](#)

Πηγή : <https://professors-phds.com>.